

— Тя ме нарече кръвникъ и убийца!.. Тя и това не знае, Радке, тя прѣди нѣколко врѣме ме наричаше шпионинъ. Но слушай...

Тоя пхтъ Рада почувствова, че има нѣщо страшно, и поглѣднѣ.

— Слушай, азъ убихъ двама души, и то не отколѣ! Рада се отмѣсти неволно.

Огняновъ не смѣеше да ѝж поглѣдне; той говоряше къмъ стѣната. Сърдцето му се кжсаше, като че го дрѣпахъ желѣзни клѣщи.

— Да, азъ убихъ двама души турци; азъ, който муха не бѣхъ убиваль... Азъ трѣбваше да ги убияхъ, защото прѣдъ мене щѣхъ да насилжтъ едно момиче — прѣдъ мене и прѣдъ баща му, когото свързахъ. Да, азъ съмъ и кръвникъ, и мене пакъ Диярбекиръ ме плаши, или — вжжето.

Рада се извърна и го погледа странно.

— Казвай, казвай... прокушна ѝ отпадна.

— Всичко ти казахъ, знаешъ ме вече цѣлъ. отговори съ растрѣперанъ гласъ Огняновъ. Той чакаше да чуе страшната прѣсжда, която четѣше по лицето ѝ.

Рада се хвърли на вратѣтъ му.

— Ти си мой, ти си най-благородниятъ човѣкъ, извика тя. Ти си моятъ герой, моятъ рицаръ хубавъ.

И двамата млади хора се прѣгърнахъ силно и страстно като хлъцахъ отъ любовъ и щастие.

XIII.

Брошурата.

Тежки стжки сѣ раздадохъ по стѣлбитѣ извънъ. Оня, който се качуваше, вървеше тѣй силно и лудешки, щото цѣлото дървено здание се гърсеше. Това прѣкрати въсторженнитѣ прѣгръщания на двамата.

Бойчо се услуша и каза: